

Pingstdagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 7:37–39.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna stora festdag, pingstdagen, skall för oss inskräpa, hur Gud genom en särskild handling ingrep i frälsningshistorien och därvid utgöt över apostlarna Den Helige Ande, som enligt löftet i dagens evangelium skulle *"lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder"*. Allt detta ligger fast i historien, ligger bakom oss, och vi firar dagens fest för att lära oss, att detta en gång har inträffat, och för att tacka Gud för att pingstens under verkliga har skett, oss till salighet. Vi kan alltså aldrig någonsin under några betingelser tala om en *"ny pingst"* eller utlova en sådan, lika litet som vi kan förkunna en *"ny jul"* eller en *"ny påsk"*. Gud har en gång för alla anammat mänsklig natur, som han till evig tid behåller. Han har *"en gång blivit offrad för att bära många synder"* (Hebr. 9:28), *"en enda gång"* (Hebr. 9:26), och en gång för alla uppväckts från de döda, *"ty han dör icke mer"*. (Rom. 6:9) På just samma sätt är Den Helige Ande en gång för alla utgjuten över apostlarna som uppfyllelsen, den enda och slutgiltiga, av Jesu löfte om Andens bistånd i det heliga apostlaämbetet.

Vid ett enda tillfälle något senare talas om hur en omedelbar andeutgjutelse sker över S:t Petri hedniska, oomskurna åhörare som ett gudomligt tecken på att det heliga dopet nu skall ges också åt hedningarna. S:t Petrus beskriver det sålunda: *"Och när jag hade begynt tala, föll Den Helige Ande på dem, alldeles såsom det under den första tiden skedde med oss"*. (Apg. 11:15) Av apostelns ord framgår noggrant, att pingsten varit en engångshändelse, lokaliserad till det förgångna, men som sedermera kunde nyttjas som beskrivning av hedningarnas likartade, andefyllda lovprisning på olika språk över att *"var och en som tror på hans namn skall få syndernas förlåtelse genom hans namn"*. (Apg. 10:43) Pingsten var alltså ingen upprepade händelse utan ett gudomligt, nyskapande, unikt ingripande, och när sedan ett särskilt under krävs för att öppna dopet för hedningarna, är det inte ett under i en serie av många utan ånyo något oväntat, direkt från himmelen nedsänt. Det har då på inget sätt som syfte att på nytt uppfylla Jesu löfte

till apostlarna om den ofelbara, gudomliga andeingivelsens gåva utan just det ändamål, som S:t Petrus formulerar så: *"Icke kan väl någon hindra att dessa döpes med vatten, då de hava undfått Den Helige Ande likaväl som vi?"* (Apg. 10:47)

Att detta andefyllda lovprisande på främmande språk förekom i de nytestamentliga församlingarna är väl känt. Mindre känt, ja, helst bortglömt bland våra svärmare, som säger sig ha mottagit samma utomordentliga gåvor, är det förhållande som framgår av en ondskefull men klarsynt iakttagelse: *"När då Simon såg att det var genom apostlarnas handpåläggning, som Ande blev given, bjöd han dem penningar och sade: 'Given ock mig den makten, så att var och en som jag lägger händerna på undfår Helig Ande'"*. (Apg. 8:18 f.) Ingen annan än en apostel kunde alltså förmedla dessa utomordentliga nådegåvor, som utrustat t.ex. S:t Lukas och S:t Markus med förmåga att bistå apostlarna vid nedtecknandet av deras undervisning, och som på samma sätt varit S:t Timoteus till hjälp (2 Tim. 1:6) enligt det ordet: *"du må uppliva den nådegåva från Gud, som i följd av min handpåläggning finnes i dig"*. (1 Tim 1:6) Ingenstans framställes dessa gåvor som en följd av en omvändelse, av en bönekamp, av en andlig utveckling, som falska profeter i dag vildsint förkunna. Den, som i dag utger sig äga dessa apostoliska nådegåvor, är därmed skyldig att utpeka den apostel, som skulle ha lagt händerna på honom eller henne. Den aposteln finns dock icke.

Däremot finnes ibland oss – och detta är dagens budskap – den frukt, som kommer av Guds utgjutande av Den Helige Ande till att *"lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder"*. Detta är inte taget ifrån oss utan bevaras till vår frälsning i de heliga evangelierna och epistlarna, i Nya testamentet, som är den utlovade Andens verk. Vad som en gång ljöd muntligen är nu genom Den Helige Ande bevarat på dessa sidor. Så kan vi säga, att vi i dag firar den heliga ordaingivelsens fest, den heliga verbalinspirationens högtidsdag. Gud har så bevarat åt alla kommande släkten julens och påskens under, som utan pingsten skulle vittra ner till mänskliga hågkomster, överlagras av historiens damm, upplösas

av människoandens bräcklighet och minnesfel. Om detta säger vi så:

- I. **den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu ord till evig tid,**
- II. **den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu frid till evig tid,**
- III. **den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu närvaro till evig tid.**

I. Den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu ord till evig tid.

När Herren och Livgivaren uppsamlar "*allt vad jag har sagt eder*", verkar han i sin fulla, gudomliga kraft, så att vi utan avkortning, förändring eller förlust står inför den talande Jesus likaväl som hans första lärjungar gjorde. Så är vi ställda tillsammans med dem, lika tilltalade, lika älskade. Bara så kan kyrkans under och varaktighet säkras, ja, att "*dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga*". (Matt. 16:18) Hennes eviga grund är Ordet från Kristi mun, skänkt åt oss genom verbalinspirationens under.

II. Den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu frid till evig tid.

Jesus säger i dag: "*Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.*" Denna frid, försoningen med Gud, hjärtats upprättelse strömmar fram just genom det ingivna, andeskapade, trosskapande Ordet. Det är själva verbalinspirationens ändamål, meningen med dagens under, att vi nämligen skall ta till oss allt Guds Ord, varje dess stavelse, till trons föda, till vår eviga salighet, så att oron och försagdheten fördrivs.

III. Den heliga verbalinspirationen skänker åt oss Jesu närvaro till evig tid.

Vi, som inte tror på någon "*ny pingst*", ja, som med kraft avvisar varje sådan tanke, ses av de falska profeterna som torftiga, som saknande den gudomliga härlighetens glans, som andens fattighjon. Jesus är av annan mening: "*Om någon älskar mig, så håller han mitt ord; och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom*". I trons möte med verbalinspirationens ord och frid, tar Jesus sin boning i oss med Fadern och Den Helige Ande. Vi är så prydda med all himmelrikets härlighet under fattighjonets gråa rock.

Amen.